

Για το μή υφιστάμενο Εθνικό Ύμνο
της Κυπριακής Δημοκρατίας ...

Αναφερόμενη στο πρόσφατο άρθρο της κας Καίτης Φτερακίδου, για τους Εθνικούς Ύμνους των διαφόρων χωρών, εκφράζοντας τις γνωστές της θέσεις, η ελληνοκεντρική κα Κλαίρη Αγγελίδου, υπεραπλουστεύει τα πράγματα και συνθηματολογεί, υποβάλλοντας ότι η Κύπρος είναι Ελληνική, άρα σωστά ανακρούεται ο Ελληνικός Εθνικός Ύμνος της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Προφανώς δεν αντελήφθηκε ή δεν θέλησε να αντιληφθεί το όλο πνεύμα του άρθρου, που ουσιαστικά ήταν μια παρουσίαση γεγονότων και συγκεκριμένα, πως αντιμετωπίστηκε το θέμα του εθνικού ύμνου απ'όλες τις ανεξάρτητες χώρες που ανασκοπήθηκαν.

Το βασικό μήνυμα που έβγαινε από το άρθρο ήταν ότι, όλες οι ανεξάρτητες χώρες, μικρές ή μεγάλες, έχουν το δικό τους εθνικό ύμνο, με μοναδικές εξαιρέσεις την Κύπρο που δανείζεται τον ύμνο μιας άλλης χώρας, της Ελλάδας και τις νήσους του Πρασίνου Ακρωτηρίου, που έχουν τον ίδιο ύμνο με τη χώρα Γουινέα Μπισσάου.

Η κα Αγγελίδου παρέβλεψε την ουσία, με το συνηθισμένο για κάποιους τρόπο προσέγγισης του θέματος, μεταθέτοντας τη βάση συζήτησης και στρέφοντας τη προσοχή και τους προβληματισμούς, σε άλλα "τα δικά τους ταραφία", στη συγκεκριμένη περίπτωση, "το ελληνικό έθνος, τους ήρωες... και τους ανά τον κόσμο αποδήμους". Καταλήγει έτσι, να διερωτάται, "αν το Ντενκτασικό καθεστώς θα δεχόταν να υμνούμε τον Αγώνα της ΕΟΚΑ, που μας χάρισε την ανεξαρτησία μας".

Είναι άξιοι απορίας, πως η κα Αγγελίδου διανοήθηκε να διερωτηθεί, αν το Ντενκτασικό καθεστώς, που με παντιέρα το διαμελισμό της Κύπρου αντιστρατεύτηκε τον αγώνα της ΕΟΚΑ, θα δεχόταν να υμνούμε τον αγώνα της ΕΟΚΑ.... Σίγουρα θάπρεπε νάχει υπόψη της ότι και οι πιο αδαείς Κύπριοι πολίτες γνωρίζουν καλά τους στόχους και τις φιλοδοξίες του κ. Ντενκτάς, που είναι ο αρχιτέκτονας του καθεστώτος με το όνομα του. Καθόλου λοιπόν δεν χρειάζεται κανείς να κάνει έρευνα, όπως εισηγείται η κα Αγγελίδου, "για να το εξακριβώσει και να απογοητευτεί οικτρά".

Όμως, η κα Αγγελίδου δεν είναι ένας απλός πολίτης της Κυπριακής Δημοκρατίας, αλλά κατείχε πολιτική θέση, εκείνη της Υπουργού και θα περιμέναμε από μέρους της διαφορετική αντιμετώπιση σ'ότι αφορά το σεβασμό και την ενδυνάμωση των κρατικών θεσμών της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Όσον αφορά τους θεσμούς της Κυπριακής Δημοκρατίας και το πως θα πρέπει η χώρα μας να προβάλλεται διεθνώς, δεν μπορούν να ανάγονται στο "τι θέλει ή δεν θέλει" ο κ. Ντενκτάς ή το καθεστώς του. Αλίμονο αν κριτήριο της συμπεριφοράς και της διαφύλαξης των θεσμών και ο σεβασμός προς την Κυπριακή Δημοκρατία, ήταν οι αποσχιστικές αντιλήψεις του κ. Ντενκτάς ή οποιωνδήποτε άλλων.

Η τήρηση του Συντάγματος και των διαφόρων συμφωνιών, δεν μπορεί να είναι υπό τη αίρεση των επιθυμιών, των παρορμήσεων, των πόθων και των φιλοδοξιών κανενός.

Υποβάλλει η κα Αγγελίδου ότι, εκείνο που έχει σημασία στη χώρα μας δεν είναι οι πολιτειακοί θεσμοί, αλλά αυτό “που αναπήδησε από τις αγχόνες και τα κόκκαλα των αγωνιστών που τρίζουν!” Με όλο το σεβασμό σ’ αυτούς που θυσιάσαν τη ζωή τους σ’ αυτό που πίστευαν και αφήφησαν το θάνατο, δεν πιστεύω ότι αν ζούσαν θα γύριζαν τη πλάτη στο κράτος τους. Δεν νομίζω να λανθάνομαι, αν πω ότι αγωνιστές του αναστήματος του Αυξεντίου και του Μάτση, με τα οράματα που είχαν, αν ζούσαν σήμερα θα δέχονταν να αντιστρατεύονται βασικά χαρακτηριστικά της ανεξαρτησίας του Κράτους. Ειδικά ο Μάτσης έδωσε δείγματα ότι ήταν έτοιμος να μοιραστεί τη διαβίωση στη χώρα μας με τις άλλες εθνότητες για το γενικότερο καλό της πατρίδας μας.

Γνωρίζουμε όλοι, ότι ο αγώνας της ΕΟΚΑ δεν έγινε για την ανεξαρτησία. Ωστόσο κατέληξε σ’ αυτήν, δημιουργώντας τη δικοινοτική Κυπριακή Δημοκρατία με το δικό της Σύνταγμα και τις δικές της συμβάσεις, όπου ευκρινής είναι η δικοινοτική της μορφή.

Παρά την απουσία των Τουρκοκυπρίων, επισημαίνω ότι η Δημοκρατία διατηρεί ατόφιο και αναλλοίωτο το δικοινοτικό νομικό της πλαίσιο. Είναι ίσως η μη συνειδητοποίηση - μεταξύ άλλων - αυτής της δικοινοτικής υφής της Κυπριακής πολιτείας, που οδήγησε στη σημερινή δεινή κατάσταση τη χώρα μας.

Παρά τις έντονες προσπάθειες διάλυσης της έξωθεν και την παραγνώριση της έσωθεν, η Κυπριακή Δημοκρατία εξακολουθεί πάντα να διαθέτει την κρατική της οντότητα και να απολαμβάνει της διεθνούς αναγνώρισης. Μάλιστα, αυτή τη στιγμή διαπραγματευόμαστε για να γίνουμε ισότιμο μέλος της ομάδας των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Σ’ αυτή την ένωση κρατών, αν θέλουμε να τυγχάνουμε της ίδιας μεταχείρισης και σεβασμού όπως τους άλλους, θα πρέπει πρώτα απ’ όλα να σεβόμαστε το ίδιο το κράτος μας, τα σύμβολα και τους θεσμούς του, και όχι να δημιουργούμε την εντύπωση ότι αποτελούμε παραφυάδα κάποιας άλλης πολιτείας.

Νιώθω την ανάγκη να επισημάνω για άλλη μια φορά το δικοινοτικό χαρακτήρα της χώρας μας, αψευδής μαρτυρία του οποίου είναι και η επιμονή της Ευρώπης για συμμετοχή των Τουρκοκυπρίων στις διαπραγματεύσεις για ένταξη.

Είναι η γνώμη μου ότι, ανεξάρτητα από το τι συνέβη στο παρελθόν και ανεξάρτητα από το πως πολιτεύεται σήμερα ο κ. Ντενκτάς, που σίγουρα δεν εκφράζει τις επιθυμίες και τα οράματα της Τουρκοκυπριακής κοινότητας, θα πρέπει επιτέλους να συνειδητοποιηθεί αυτή η διάσταση της Κυπριακής

Πολιτείας. Οι οποιοσδήποτε επιθυμίες και αισθήματα θα πρέπει επιτέλους να δώσουν τη θέση τους στην πραγματικότητα της δικοινοτικής και ευρύτερα της πλουραλιστικής κυπριακής κοινωνίας.

Πολύ φοβούμαι, ο συναισθηματισμός οδηγεί την κα Αγγελίδου σε παράλληλη χωριστική πορεία με τον κ. Ντενκτάς, που κάνει τα πάντα για να διαλύσει το Κυπριακό Κράτος και να διατηρήσει το διαχωρισμό.

Κανείς δεν μπορεί να θέλει, ούτε και να επιδιώκει να στερήσει και ακόμα λιγότερο να αρνηθεί τα εθνικά αισθήματα κανενός. Ταυτόχρονα όμως, κανείς πολίτης της Δημοκρατίας, ανεξάρτητα από τη κοινωνική βαθμίδα που βρίσκεται, δεν έχει και δεν μπορεί να νομίζει ότι έχει το δικαίωμα να επιβάλει τα δικά του εθνικά αισθήματα στην ολότητα των πολιτών.

Η ειρήνη, συνεργασία και αρμονία στην Κύπρο, δεν μπορούν να επιτευχθούν ούτε με τη μονοπώληση της χώρας και της πατρίδας, ούτε με την καταφυγή στην έννοια του Εθνοκράτους, που εκ των πραγμάτων δεν είναι εφαρμόσιμη στην Κύπρο. Η πραγματική ειρήνη και αρμονία στην Κύπρο θα επιτευχθούν όταν κατορθώσουμε να συναντηθούμε "πέραν του έθνους", σεβόμενοι ο ένας τη διαφορετικότητα του άλλου.

Τα παραδείγματα της Ελβετίας, του Βελγίου, της Φιλανδίας και άλλων πολυεθνικών κρατών, δεν θα πρέπει να μας είναι ενοχλητικά, για να μην αναφερθώ στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου η αμερικανική πολιτεία λειτουργεί υπερεθνικά, σαν να πρόκειται για ένα μονολιθικό έθνος.

Απλά, δεν υπάρχει τρόπος επιβίωσης ενός κράτους, αν λειτουργεί διαρκώς μέσα από τις φυγόκεντρες δυνάμεις. Εδώ βρίσκονται τα πραγματικά σκοτάδια, στα οποία αναφέρεται στο σημειώμά της η κα Αγγελίδου. Δεν θα ήθελα να σχολιάσω περισσότερο αυτή την κατά την άποψή μου ατυχή τοποθέτησή της. Απλά θα ήθελα να εκφράσω την γνώμη ότι, επιδίωξή μας θα πρέπει να είναι - και αυτή φαίνεται να είναι και η επίσημη γραμμή του Κράτους - να επανενώσουμε όλους τους Κυπρίους, που ελεύθερα να ζουν σε μια ανεξάρτητη πατρίδα.

Η ανάκρουση του Ελληνικού Εθνικού Ύμνου, ως του επίσημου ύμνου του δικοινοτικού Κυπριακού Κράτους, οδηγεί σε απόκλιση απ' αυτό το στόχο. Καλόν θα ήταν, μέχρι τη λύση του Κυπριακού, να επανέλθει το κομμάτι της κλασσικής μουσικής που ύστερα από συμφωνία ανακρουόταν στις επίσημες περιπτώσεις, στα πρώτα χρόνια της Δημοκρατίας.

Είναι πεποίθησή μου ότι κάτι τέτοιο, δεν θα αφαιρέσει τίποτε από κανένα, ούτε και από την κα Αγγελίδου.

Ι. Αζίζ
Πρόεδρος
του Νεοκυπριακού Συνδέσμου

17/5/98